

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ
И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ — В. ТЪРНОВО
Излиза три пъти седмично

Год. XX, бр. 6 (1917)

В. Търново, понеделник, 13 януари 1964 г.

Цена 2 стотинки

ПРЕД ГЕРОИЧНАТА 20-ГОДИШНИНА

КЪМ ПРЕИЗПЪЛНЕНИЕ НА ПЛАНА ЗА 1964 Г!

ОТМИНАВАТ първите работни седмици за многобройния колектив на ДМЗ „Червена звезда“ — гара Дебелец. С тях той навлезе в 20-годишнината на Свободата, като изпрати 1963 г. с един месец предсрочно изпълнен план по всички показатели.

Запознаването на бригадите с плана за 1964 г. започна с добра предварителна организация. Едновременно с неговото разясняване се обмисляха, предлагали и уточняваха новите обещания.

В обещанията на бригадите на първо място се включват показателите, които обезпечават изпълнението на плана, трудовите норми, подобряване използването на наличната техника, укрепване на трудовата и производствената дисциплина и др. А бригадите, които се борят за званieto „Бригада за комунистически труд“, приемат обещания по-напрегнати от миналогодишните и нови обещания по културно-масовата работа.

Бригадите, които работят в цеха за „Транспортни ленти“, бяха едни от първите в завода, които обещават новите обещания. Обещаваша точка по точка, преценяваха и приемаха пак точка по точка. Така беше и в шлоерско-монтажната бригада на Любен Лазаров. Тя е младежка бригада и се състои

от девет работници. Миналата година те обещаха да изпълнят плана си 105,5 на сто, трудовите норми 159 на сто, да направят рационализации с икономически ефект за 100 лева и др. На някои това обещание се струваше преслено. Но младите, които се борят за званieto „Бригада за комунистически труд“, през годината нямаха нито едно безпричинно

икономически ефект 507 лева — пет пъти повече от обещаното! Затова, като се опираха на тези постижения от миналата година и след като проведоха две сбирания, приеха новото обещание на бригадата, което съдържа 12 точки. В тяхното обещание и приемане взеха активно участие не само бригадирът и профперпуретът, но и ед-

гада от същия цех. — след първия раздел — да изпълним плана за общата промишлена продукция на бригадата 102 на сто, и след втория — да изпълняваме средно трудовите си норми 150 на сто, има и трети раздел. Той, колкото и скромно, толкова и тържествено, гласи: „В чест на 20-годишнината от Девосептемврийското въстание обещаваме: да изпълним плана за общата промишлена продукция на бригадата за деветмесечето 103 на сто; за същото време да изпълняваме трудовите си норми 153 на сто; до 9 септември 1964 г. членовете на бригадата да прочетат и обсъдят най-малко две художествени книги и др.“

Такова е обещанието на бригадата на Стойко Кирилов. Тя е една от първите, която се включи в движението за комунистически труд. Изпълнява нормите си винаги над 140 на сто, поддържа образцов ред на работното си място и др.

1964 година — година на нови обещания! Сега те се вписват с едри букви в специално изработен табла. Те ще напомнят на всеки, че има свой дял в тяхното изработване и че тяхното изпълнение е всекидневна задача на всички.

М. МАНОЛОВ

НОВИТЕ ОБЕЩАНИЯ

отсъствие и закъснение за работа. Много добре поддържаха поверените им машини и инструменти. Всички напращаха усилия, за да повишават квалификацията си. Затова и крайните резултати не дойдоха сами и неочаквано. А от съвместнието, че се бяха „материали“ много и то сами, не остана и помен. Трудовите норми бяха изпълнени 179 на сто, планът 112,8 на сто и от изменението на технологията за работа на стойките за роли на возимите транспортни ленти, осъществи-

ли от най-добрите производственици, като Йозо Рокос, Дончо Георгиев, Иван Владимиров и др. Пет души от бригадата участвуват в техническата учебна година. Ще се помогне на 4 работника да повишат квалификацията си до 1 май. Всички работници от бригадата ще участвуват в просветните звена на БКП и ДКМС. Образователно ще поддържат машините, съоръженията и работните си места — гаранция за пълна техническа безопасност и висока производителност на труда.

В обещанието на 34-та бри-

Другарят Начо Папазов в Свищов

В продължение на три дни — 10, 11 и 12 януари — скъп гост на трудещите се от Свищов беше секретарят на ЦК на БКП Начо Папазов. Придружен от другарите Димитър Туджаров, секретар на Окръжния комитет на БКП, Атанас Аков, секретар на Градския комитет на БКП и други местни ръководители, той направи обиколка в района на Свищовската община.

Първия ден, посрещнат топло от работниците, другарят Папазов разгледа Завода за стоманобетонни изделия „Г. Терзиев“. Особен интерес той прояви към производството на траверси. Секретарят на ЦК на БКП препоръча на специалистите да работят за раз-

решаване на проблема за по-бързото вътвърдяване на бетона. Това ще даде възможност производственият процес да се съкрати с няколко часа и да се увеличи още повече производителността на труда.

В Техникума по индустриална химия др. Папазов се заинтересува от подготовката на младите химици, голяма част от които ще работят в бъдещия Комбинат за целулоза и изкуствени влакна край града.

Вечерта др. Начо Папазов гостува на студентите и преподавателите от Висшия финансово-стопански институт. На организиранията среща той говори за задачите по плана за 1964 г. и се спира на някои въпроси от икономическата политика на страната.

На 11 януари др. Папазов бе сред кооператорите от с. Ореш. В дружески разговор с тях той даде ценни препоръки за постигане на още по-високи добиви от селскостопанските култури.

През този ден на срещата си с партийния и стопанския актив от града секретарят на ЦК на БКП се освесоди за хода на производството в предприятията. Той подчерта, че тази година промишлените предприятия трябва да водят неотстъпна борба за икономия на материали, особено на ценни и дефицитни, да се произвежда само висококачествена продукция,

строга да се спазва трудовата и технологическата дисциплина и др.

В Свищов др. Папазов се срещна и със своите избиратели. Покръстен с продължителни аллодисменти от стотиците присъстващи, той говори за непрекъснатия стопански и културен въход на нашата социалистическа Родина, която през годините на народната власт направи гигантски крачки в своето развитие. С особен възторг бяха посрещнати думите на пратеника на ЦК на БКП, че Комбинатът за целулоза и изкуствени влакна, който ще се строи край Свищов, през 1967 г. ще трябва да започне да дава продукция. Накрая ораторът се спира и на някои въпроси от международното положение.

Вчера скъпият гост се срещна и с работниците от ДЗС „Дунав“ и „Свищов“.

Вчера по обед в Редакцията на в. „Дунавско дело“, по инициатива на журналистическия дружество, бе организирана пресконференция, на която другарят Папазов сподели впечатленията си от обиколката си в Свищовския край. По случай 500-я брой на в. „Дунавско дело“ секретарят на ЦК на БКП поздрави сърдечно редакционния колектив и даде ценни напътствия на журналистите за по-нататъшната им дейност.

Ангел БОРИСОВ

от Общественията редакция на в. „Борба“ в Свищов

МЛЯКОТО СЕ УВЕЛИЧИ

В изпълнение на решенията на Партията и Правителството за увеличаване броя на селскостопанските животни не остават назад и животновъдите от ТКЗС „Трифон Саралиев“ — Килифарево. Ето и някои данни: планът за свинете е изпълнен 127 на сто, за птиците 126 на сто и др.

Все с грижата за доброто преизпълнение на животните за преизпълнението на грубите фуражи през ноември в района на стопанството изработиха три фуражни кухни. От началото на декември те са четири — по една в селата Килифарево, Пляково, Велчево и Дебелец. Най-добре работи фуражната кухня в Килифарево, с отговорник Тодор Ангелов. Тук добре се нарязават фуражите, меласират се и се запарват. Това е и една от предпоставките, че дори и в студентите зимни дни млекодаят не намалява, а дори се увеличи средно с 10 на сто.

Г. ДОЙНОВ

Десетдневката

Благодарение на навреме взетите мерки за разясняване на новия производствен план и създаване на добра организация в ДПТК „Васил Мавриков“ — В. Търново започна ритмичното му изпълнение още от първата смяна на новата година. Първата десетдневка на месеца приключи с изпълнение на плана по цехове: текстилен — 105,66 на сто, пресукачен — 108,35 на сто, предачен — 103,30 на сто. Народното стопанство получи много метри и килограми плат и прежда над плана. 12 тъкачки преминаха на 20 автоматични стана, а 11 предачки на 1040 вретена.

В тези дни се разгръща широка разяснителна работа за подготовката на обещания в чест на 20-годишнината от Девети септември. Непрекъснато постъпват стотици работнически предложения за подобряване на организацията на производството и преизпълнение на плана.

Др. Велев

А. СТОЯНОВ

от Общественията редакция на в. „Борба“ в Свищов

Сигурна крачка от първите дни

Още един път трудовите колективи от Свищов се убедиха, че, когато отрано се извърши старателна подготовка, производствената дейност протича без задръжки, плановете се изпълняват ритмично. Не се допусна и самотукобяване от миналогодишните успехи, когато промишлените предприятия дадоха на Родната надпланова продукция за повече от 2190 000 лева. Напротив, успехите насърчиха производствените в съревнованието.

През тези първи дни на новата година в Градския комитет на БКП пристигат радостни вестни. За десет работни дни колективът на най-голямото предприятие в града ДКК „Република“ изпълни плана си за първата петнадесетдневка на януари. До 12 т. м. работниците от цеховете на Иван Стапчев и Стефан Янков приготвиха 120 тона консерва „Голубици“ за Съветския съюз при план за месеца 200 тона.

И тази година сериозен претендент за първото място е колективът на Завода за струнобетонни изделия „Георги Терзиев“. Четирите смени в цеха за траверси редовно изпълняват трудовите си норми 115 на сто, като дават само качествено

на продукция. Не се стъпсват от зимните студове и бетонджите от бригадата на Петър Желязков, които работят на открит площад. Всеки ден те приготвят за мелнораздробителни обекти по над 60 полутрби. Едновременно с производствената дейност ръководството на предприятието се готви за предстоящото изграждане на втория цех за струнобетонни траверси, който през тази година трябва да започне да дава продукция.

С напрежение са изпълнени януарските дни и нощи и за докерите от пристанището. Започна вече ледоходът по Дунав и това създава сериозни трудности за плавателните съдове. При все това работниците към 11 т. м. достигнаха 45 на сто от обработката на предвидените товари за януари. За насърчителни успехи съобщават и работниците от Месокомбината, ДПЗХ „Дунав“, Промисления комбинат и други предприятия.

Първите успехи се дължат на добрата подготовка и на големите грижи на партийните и профсъюзните организации за ежедневното ръководство и контрол на социалистическото съревнование, на близката по-

мощ от страна на Градския комитет на БКП. Всеки ден смените и бригадите отчитат успешните си. Прави хубаво впечатление здравата трудова дисциплина. От направената проверка се оказа, че досега няма безпричинни отсъствия. Ако производствената дейност про-

дължи с този темп, трудещите се от Свищов ще посрещнат 20-годишнината на Девети септември с по-големи трудови дела в сравнение с миналата година.

А. СТОЯНОВ

от Общественията редакция на в. „Борба“ в Свищов

ТРЕВОЖЕН СИГНАЛ

ИНВЕСТИТОРИТЕ ДА ПОБЪРЗАТ!

През 1964 година Стройрайонът — Г. Оряховица трябва да извърши строителство на много промишлени, стопански, културни и жилищни сгради. Затова сега във всички отдели на строителната организация кипи напрегната работа. Подготвят се и се обмислят мероприятията за успешното изпълнение на строителната програма през годината.

Но планомерната работа на строителите се спъва от неадекватното представяне на проектно-сметните документи и работните чертежи от много инвеститори. Докато инвеститорите на обектите „Обществените на транспортните работници“ — гара Г. Оряховица, „Работилница“ на електротехникума, надстройка на механотехникума и десет жилищни блока в градовете Г. Оряховица и Лясковец приключиха напредом своята работа, то има инвеститори, които забавят документациите на предвидените за строеж обекти. Например, не са представени още проектно-сметните документи на склада за арпаджик, работилницата за предпритият „Труд“, за 5 жилищни блока в Г. Оряховица, 3 блока в Лясковец и др.

Нужно е инвеститорите да побързат с представянето на необходимите проектно-сметни документи и работните чертежи, за да не се спъва работата на Стройрайона. Това ще улесни планирането и разпределянето на работните групи, своевременно представяне на заявки за материали, бетоновозови изделия, металини конструкции, механизация и транспорт.

Н. БОЖКОВ
от Общественията редакция на в. „Борба“ в Г. Оряховица



Звеноводите от бригадата на Апостол Вачков от ТКЗС „Георги Димитров“ в с. Карансен са често заедно. Тия дни в новия читалищен дом те обменят мисли по бъдещия цех. Снимка: Ив. Воденичаров

УДАРНИЧКА НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТРУД

Ако попитате кой е най-добрият телчар в Карансенското стопанство, всеки ще ви отговори:

— Радка Георгиева от с. Сломар.

Името на Радка Георгиева е свързано с животновъдството. Вече 10 години тя се грижи за животните. Десет години, изпълнени с много труд и напрежение.

Отделът ли теленето от майка му, кака Радка, че го вземе и че му поднесе бибирона с още топлата коластра. После дълго ще го милава и че му се радва. Случи ли се да се разболе някое, че

се разтревожи, като за дете, ще потърси лекаря. Още не съмнало тя е на крак. Бърза към обирите. Ше мине между теленцата, ще ги погали и всяко ще срещне с гребена. После ще почисти влажната слама и ще премете.

Откогато е телчарка все е била първенец в цялото стопанство. Много награди получи тя за своята добра работа. Миналата година телчарите от стопанството изчакаха опита й. Сега пак разказва на своите колеги как постига хубавите успехи.

„Тайната на моите успехи се крие в труда“ — често казва тя. Но тук има и нещо друго. Тя изпълнява точно и в срок указанията на лекаря и зоотехническите изисквания. През изтеклата година преизпълни годишния си план за прираст с 1508 кг. От 20 телата от 1 до 3-месечна възраст тя получи 6373 кг прираст, което е средно по 885 грама на ден, вместо запланиваните по 700 грама.

Със своя упорит труд и високо съзнание за изпълнение на своите задължения тя е винаги за пример сред кооператорите от стопанството. През 1962 година кака Радка завоюва званието „Ударничка на комунистическия труд“, което заслужено носи.

Сега нейните усилия са насочени към изпълнение

то на плана за 1964 година, за достойно посрещане на голямата юбилейна — 20-годишнината на социалистическата революция.

Филип АТАНАСОВ

от Общественията редакция на в. „Борба“ в Карансен

Комунистическото възпитание на подрастващите, на строителите на бъдещето е дело и задача на училището. Но и най-добрият учител не би постигнал много без съдействието на семейството и обществото. Семейството е решаващ фактор за възпитанието на децата. И в комунистическото общество то ще играе важна роля. В съвместната работа на училището, родителите и обществото за възпитанието на децата голяма роля играят родителските комитети. Те са органи на родителската обществена работна група по директората и учителския колектив.

В изпълнението на задачите, които поставя Законът за народното образование, родителските комитети оказват все по-голяма помощ на учителските колективи в окръга. Направлени уметло от организациите на Съюза на учителите и директорите, някои родителски комитети, като тези при училищата „Н. Вапцаров“, „П. Славейков“, „Хр. Ботев“ — В. Търново, Първо основно и гимназията — Г. Оряховица, училище „Д. Благоев“ — Свищов и други, разгръщат многообразна дейност.

Родителският комитет при Първо основно училище в Горна Оряховица организира различни мероприятия с родителите — срещи, индивидуални беседи и разговори, лектория с педагогическа тематика, обсъждане на книги, литературно-музикални вечери и други. Със съдействието на родителите е организирана занималня на обществени начала за подпомагане на изоставащи ученици. В присъствието на родителите и отечественофронтонските ръководства се разглеждат поведението на провинили се ученици и се взема отношение и към родителите им. Това дава положителни резултати: всички деца са прибрали в училище, от 25 паралелки в 14 няма неуспяващи ученици.

Родителските комитети могат с помощта на учителите да разгрънат широка дейност за повишаване педагогическата просвета сред всички родители. В това отношение хубави форми са родителско-учителските срещи, педагогическите лекции. В училище „Н. Вапцаров“ — В. Търново родителските комитети разпространяват с. „Семейство и училище“, а в Първо основно училище — Г. Оряховица е била организирана на-

учно-практическа конференция на тема: „Единство в изискванията на семейството, училището и обществеността при възпитанието“. Предвижда се изнесането на лекции пред родителите и на отечественофронтонските сбирания в квартала. В редина училища се обсъждат книгите „Чест“, „По-голямата сестра“, „Новият директор“ и други.

За трудовото възпитание на учениците родителските комитети в училищата „Хр. Ботев“ и „П. Р. Славейков“ — В. Търново помагат да се създадат връзки на почти всички отряди с бригади за комунистически труд в шефствувашите предприятия. Учениците се запознават с производството, с хората. Членовете на бригадите ги посещават в училищата, организират съвместни излети и екскурзии. В резултат на тази съвместна дейност успехът на учениците се повишава и нарушенията намаляват. Хубава проява би била организирането на занимални в някои по-големи предприятия, където децата да се занимават под контрола на родители и учители-пенсионери.

Напоследък в съвместната работа на училището и семейството си пробиват път срещите на родители, учители и ученици. На тях се обсъжда успехът и дисциплината. Тази практика уметло се ползва в гимназията в Г. Оряховица и във Втора и Трета гимназии — В. Търново и дава добри резултати.

Родителските комитети могат да помагат и в полунтернатното обучение, в организирането на литературно-музикални вечери и други културни мероприятия, да помагат в кръжочната работа на пионери в предприятията, в професионалното ориентиране на учениците и други задачи, които VIII конгрес на БКП поставя пред училището.

Големи са задачите на родителските комитети. Затова партийните комитети трябва да изпращат в тях с партийно поръчение авторитетни родители, обичащи училището. Училищните партийни организации престо следва да обсъждат работата на родителските комитети, да им помагат конкретно.

Изпълнени са любов и грижа към децата, родителските комитети в окръга трябва да работят за възпитанието на учениците се.

КЪМ КРЕПОСТТА — ТЕХНИЧЕСКИ ПРОГРЕС

ОЩЕ В РАМНОТО УТРО на студения декемврийски ден заприлядаха най-непоспокойните. Срещата на младата смяна в Държавни захарни заводи — Г. Оряховица за отчитане на техните успехи през тази забележителна година беше много интересна. Въпросите, по които се разисква на заводската комсомолска конференция, бяха колкото важни, толкова и интересни. Това беше една откривателна размяна на мисли.

Решенията на Десетия конгрес на ДКМС и речта на д-р Т. Живков дълбоко възбудиха младите производственици и специалисти. Във всеки се забелязва ясно разбиране, че изпълнението и преизпълнението на производствения план се постига по пътя на увеличаването на производителността на труда и внедряването на нова прогресивна техника по пътя на техническия прогрес. Наред с въвеждането на техническия прогрес се е водила борба по отношение изостаналостта, невежеството, бюрократизма и страха от новото, еснафството и консерватизма.

Както изтъква в доклада си секретарят на заводския комитет на ДКМС Петър Петров, заводската организация в това отношение постигна голям успех. В социалистическите бригади за технически прогрес са включени всички млади специалисти. Особено голям е приносът на младите инженери от Захарната фабрика. Значителна е работата на двете младежки бригади за технически прогрес с ръководители инж. Мичев и инж. Бойчев.

В разработването на първата тема „Пълно използване на дрожжите и отпадците в захар-

ропроизводството за увеличаване и разнообразяване фуражна база за животновъдството“ активно участваха младите инженери Янков, Кабакчиев, Хинков, Добрев. Така те допринесоха за изграждането към Спиртната фабрика на нов отдел за производство на фуражни дрожжи, който ще бъде поверен на младците. Младите инженери от другите социалистически бригади за технически прогрес не могат обаче да се похвалят още с такива резултати.

Във връзка с техническия прогрес с право доста място бе отделено и на рационализаторството. Една голяма част от младите са работили индивидуално, а други в рационализаторски бригади. Общо досега те са подали 57 рационализаторски предложения, от които 11 за експериментирание, 13 са приети за внедряване, а 15 са вече внедрени и имат икономически ефект 39 752 лева. За разрастване и активизиране на новаторството са изградени и комплексно-рационализаторски бригади. Например, тези при КИП и Автоматизация са предали вече 4 предложения. Едното от тях е за приспособяване на немските разходомери за работа при наши условия, с икономически ефект 5600 лева. Предложението на инж. Мечев за подобряване работата на немските центрофуги, е с 20 790 лв. икономически ефект.

Въпреки добрите резултати, както се отбелязва, постигнатото е недостатъчно. Има още много да се желае, за да стане техническият прогрес дело изцяло на младците, да се доведе до всяко работно място.

Призивът на младия инженер Илиев от ТЕЦ към всички млади специалисти за даване на лични обещания за извоюване на званието „Ударник на комунистическия труд“ с интерес се възприе от всички. Инженер Кумлинов предложи в консултативните комитети да участват всички специалисти, защото на задочниците, които в завода са много, трябва да се оказва по-конкретна помощ. А колко хубаво ще бъде, да се организира обмяна на опит по техническия прогрес със сродни предприятия от някои социалистически страни! Инженер Трендафилов предложи и в най-скоро време да започне работа в Захарната фабрика технически семинар на младите специалисти. На всеки участник ще се даде определена тема за разработване, главно по патентни новости от чуждестранната техническа литература.

Изаказаха се млади рационализатори и участници в бригади за комунистически труд, млади работници, бореци се за званието „Ударник на комунистическия труд“.

Всички комсомолци от заводската организация, която е една от най-големите във В. Търново, си окръг, се стремят да дадат своя принос, своето младежко дръвнение за превземане на крепостта технически прогрес. Член отряд за превземане на тази крепост трябва да бъдат бригадите за комунистически труд, а техни командири — младите специалисти, които представляват 30 на сто от инженерите в завода. С тази крилата, пълна със сили и знания армия победата е близка.

Ив. АРГИРОВ

СПАСИТЕЛЯТ

С указ на Президиума на Народното събрание се награждава комсомолецът Христо Маринов Николов с „Народен орден на труда“ — сребърен. Неотдавна Окръжният комитет на ДКМС във В. Търново го награди с почетна грамота, а педагогическият съвет при Строителния техникум — с комплект уреди за чертане.

СМЕЛОСТ, ловкост, готовност за саможертва и любов към човека, ето качества, които показва комсомолецът Христо Маринов Николов от II „а“ курс на Строителния техникум — В. Търново. Това беше към края на август 1963 г., „Калов вир“ на р. Янтра беше пълен с младе-

жи. Къпях се, плувах, радвах се на топлия летни дни. Там беше и той — Христо. Току-що се беше облякъл и се готвеше за път. Изведнаж чу тревожен глас:

— Помогнете им! Удариха се!

Христо погледна към вира. В средата — фонтан от водни струйки. Време за мислене нямаше. За миг се съблече и се хвърли във водата, заплува по посока на струйките вода към вира, но двете се изгубиха от повърхността на водата. Христо се спуска под водата и открива две ръце, сарабчва човека и с мъка започва да плува към брега, оставя го и отново се хвърля във водата. Другият удавник вече е потонал на речното дъно. Но Христо се спуска до там, търси, намира го, хваща го и с голяма мъка плува. . . Давещият

се е много тежък, а спасителят е изморен. Нужни са още малко, малко последни сили. Христов е на брега. Сам поема няколко пъти дълбоко въздух и започва веднага изкуствено дишане, започва по нов начин борба за спасяването им. Първият идва в съзнание. След 5 минути и вторият отваря очи. Давмата се поглежда.

— Какво щяхме да направим, братко! — прозвучава думите на първия.

Тогава Христо разбира, че е спасил двама брата.

Никола Костадинов Карапчев е на 27 години. Той работи като домакин на кооперация „Труд“ в гр. Елена, а Христо Костадинов Карапчев е на 22 години — студент по математика втора година — отличник. Дошли сутринта от родното си село Чолаковици, да прекарат хубаво един от малкото дни, когато са заедно. А после. . . се случи това.

Шестнадесетгодишният Христо Маринов се усмихваше щастливо. Той възхитен гледаше как се къпе слънцето в тези очи за втори път прогледнали към живота.

Кр. РАЧЕВ

НОВИТЕ ОБРАДИ на Висшия педагогически институт „Братя Кирил и Методий“ — В. Търново, пътищата и градинките, отрупани със сняг, като че трепнат в напрежението и тревогата на своите обитатели. Възбудени и приказливи, на големи групи, студентите се вливат в читалнята, в стола, в сладкарницата. Навсякъде темата на разговор е една — изпитите.

От няколко дни започна изпитната сесия. И, макар че дните на първия семестър не са били пропилени, макар че студентите са зяпали устни над книгите, в тях дни тревогата е нараствала. Успешен ли ще е първият изпит?

Някои вече имат правото да гледат снизходително и донякоде иронично на свилата се в ъгъла колежка, която нервно прелиства учебника по гражданска отбрана, а после току-изведнаж забива поглед в разтворената пред нея тетрадка.

— О, по гражданска отбрана ли сте днес, колежке? Добре, добре, но няма що да се страхувате! Обзалагам се, че при Вашето старание, което личи по тетрадката Ви, ако се пишете седем, и седем ще получите — бгбрат двете момчета, за които изпитът по гражданска отбрана е вече минал. Те го взеха още преди няколко дни.

Но техните уговорки явно не успокояват Радка Панайотова, студентка по българска филология от седма група. „Лесно им е на тях“ — мисли тя и продължава да търси нещо из учебника и тетрадката.

Край вратата на един от семинарите нетърпеливо се вслушват и поглеждат часовниците Надя Харалампиева, Митоса Манолова, Лиляна Стайкова.

— О, защо не излиза никой? — Да, наистина, колко време изпитват един човек!

В дъното на коридора се показва Пенка Пенкова. Тя е от друга група, но в седма група има приятелки. Загата в похватите между четенето на следващия изпит е решила да ги навести.



Трепет и възбуждане — кога ли те не са били спътници на изпитите? Последен поглед върху записките и учебниците и. . . започва първият изпит.

Снимка: Ив. Воденичаров

— Пене, ела кажи как мина, какво ти се падна?

Сега купчината от хора е край това рускоко, жизнерадостно момиче, което, може би, за стотен път разказва как е минал изпитът му и за стотен път му е приятно да си припомня всяка подробност: теленото на билета, трескавото писане при обмисляне на отговора, съдиането срещу преподавателя, малко разтреперания глас, с който се произнася първото изречение, допълнителните въпроси, накрая онзи толкова дълъг миг, когато преподавателят разглежда студентската книжка и бавно, буква по буква написва „от-д-л-и“.

— Първата оценка! Добро-то начало обнадежи!

Изведнаж вратата се отваря и порумяляла, с дребни капки пот по челото, дори в този ден, когато зад стъклата е 10-15 градуса под нулата, се втурва в ръцете на другарката си Цвета Василева.

— Колко?

— Какво ти се падна?

— Как мина?

— Трудно ли е?

Лаконично и бързо се съплат въпросите. В първия капичет не може да говори.

— Пет! — това е първата й дума, а после започва бурният разговор.

В това време се е вдигнала глъчка край съседната врата. Студентите от трета група на специалността руска филология днес там полагат изпит по етика.

— Ани, как е?

— Как изпитът?

— Честито, Ани!

Анка Ламбева размахва червената студентска книжка и несъзнателно си вее. Тя се усмихва на другарките си и на своята първа петица.

ИЗПИТИ! В живота си човек преминава през много от тях и ги избързва, но не за всеки изпит навсякъде

е този тесен дружески кръг от млади приятели, който като че грабва работата ти и я издига високо, високо. Този дружески кръг и още нещо те задължава, когато четеш, да си спомниш. „Ако ме скъсат?! Как ще кажа на момичетата от групата — две?! А, после писмото до мама, как ще напиша?! Трябва да го взема!“ — и отново погледът зашарва по редовете. . .

Безсънни, предизпитни нощи, тревоги и радости на изпитните дни — всичко това вече не е неизвестно и загадка за търновските студенти. То е преживяно, то е почувствено, то е запечатано в многобройните петици и шестници, които студентите получиха на първите изпити.

Безсънните предизпитни нощи и от месеци упоритият труд, тревогата и онзи вечен гостенин — страхът, който иде, дори и когато си сигурен в знанията си, донесоха радостта, голямата работна изпитна сесия № 1 за Висшия педагогически институт „Братя Кирил и Методий“ е успешна, високо успешна.

Блага ИОРДАНОВА

ДОСТОЙНА СМЯНА

Въпреки студения януарски вятър, по главната улица на с. Драгомирово е оживено. Ето насреща идат група младежи с омаслени ватеници. Това са членнически-механизатори. А с тях може да се говори много, много. . . Сега най-възбуждащо е въпросът за изпълнение на плана за ремонта на машините. Младият механизатор — Петър Иванов го е изпълнил 80 на сто.

Но най-добрият комбайнер си оставя Иван Гатев, който с комбайн СК-3 през 1963 г. не е допуснал нито една авария.

Сега със същото старание той залага и за навременния ремонт.

Насреща иде набит млад човек, облечен в модерен балтон.

— Това е най-упоритият тракторист в МТС. Казва се Рашко Николов. През октомври с транспортен трактор „Владимир-ровец“ той направил 2470 километра, като реализирал голяма икономия от смазочни и горивни материали. — говори Петър.

В читалището стопани са самодейците. Те са се събрали да

направят преценка на подготовката на фестивала в чест на 20-годишнината от 9. IX. 1944 година.

Разказват младите танцьори. Те подготвят прочутия банатски танц и народен северняшки танц. Хоровият състав разучава „Песни за родното село“, а театралният колектив старателно се готви с пиесата „Приятели в нужда се познават“. Тази вечер Л. Даков не е в читалището. Може би е закъснял, но на сцената той, любимецът артист на драгомировци, пак ще играе.

Младежите от Драгомирово могат да назоват не един свой успех, но те говорят и за това, колко много би подпомогнал комсомолската им работа един младежки клуб, тъй като сега няма къде да се събират.

Добри събеседници са Петър, Рашко, драгомировските младежи. С тях може да се говори много и за всичко. Те разказват за младежкия живот и най-хубавото като че е възмущението, с което вършат това.

Цв. Стоянов

ЗА ЛЮБОЗНАТЕЛНИТЕ

Как се е появил хининът?

Когато испанските колонизатори нахлули през XVI век в страните на Южна Америка, много от тях се срещнали с безпощаден и смъртен враг. Това била малариата — тежка и мъртвотворна болест, разпространена в южните страни с влажен климат. Хиляди хора загинали от нея. Най-добрият лекар на тогава, който се обзирал за помощ, се оказал безсилен против този тежък недуг. Известно било, обаче, че местните лекари успешно лекуват заболелите с юра от иланкало неизменно за европейците дърво.

Дълго време чудотворното средство останало в тайна. Но ето че в 1638 година жената на вилдцаря на Перу графиня Чинкона се излекувала от малариата с помощта на юра от това дърво. В чест на първата жена, излекувана от малариата, нарекли дървото „Жинхона“ или „Хина“, а полученото от негова кора органично вещество убиващо микробите на малариата — хинин. Изучавайки молекулярния строеж на това вещество, химиките по-късно го заместили с изкуствен препарат — активно противомаларийно средство.

КАК СА БИЛИ ОТКРИТИ ВИТАМИНИТЕ

Съществува предание, че гъски, те, са спасили Рим, предупреждавайки градската стража за приближаването на врага. Истината ли е това или е исторически анекдот не е известно. Но ето една истинна история за това, как кокошките са помогнали на човечеството да се избави от много страшни болести.

В 1893 година младият холандски лекар Ейкман се е заселил в Ява, където свирепствувала страшната болест „бери-бери“. Тя уморила много хора в Китай, Япония, в някои страни на Южна Америка и Африка — навсякъде, където населението се е хранело с ориз. Много лекарства е изпробвал Ейкман против страшната болест, но все без резултат. Помогнали неочаквано. . . кокошките.

Веднаж, минавайки край курири, на, лекарят забелязва че у птици

те са появили всички признаци на болестта. Наблюдавайки ги, той намерил причината за заболяването им. Оказало се, че кокошките се хранят с остатъци от обед на болните, които се е приготвял от бил изчистен ориз. Опитите показали, че е необходимо оризът да се премежи с малко люспи от оризови зърна и болестта постепенно е изчезнала. Следството срещу болестта било намерено.

Накато нещастно се съдържало люспието на оризът? На този въпрос е дал отговор полският учен Функ. В 1912 г. той отделил от оризовите люспи лечебно вещество. То било наречено витамин — вещество на живота.

Така са били открити витамините. Сега са известни повече от два десет. Много витамини, в това число А2, В1, В12, са открити от съветските учени.

Семейството на шлосерите

РАМНО УТРО. Мъглата е притиснала града от всички страни. Снегът е покрил къщи и дървета и голямата врата е надпис: ДИП „Металургия-2“. Понечвам да вляза, но строг глас ме закова на място:

— Къде бе, другарю?

Пред мене се изправя нисък, набит, със свъсени вежди човек — това е портнерът.

— Отнаам при шлосерите. Искам да поговоря с момчетата, с комсомолския секретар Иван Райков.

— Аха. . . ясно! Върви!

После сякаш на себе си добавя:

— . . . Добри момчета са те. Влизам в цеха. Работниците имат малка почивка. Всички са се натрупали около един рус младеж, който раздава някакви листове. Комсомолският секретар Иван Райков раздава написаните въпроси за анкетата-викторина, провеждана от Окръжния комитет на Комсомола. Двама младежи вече са намерили за какво да спорят. Това са Йордан Стайков и Стефан Георгиев.

Малко по-встрани, до бормата, е бригадирът Станчо Петров Богословов. И този сърччен майстор е спрял за малко. Край него са подредени огнени-

те рамки за печки. Всички са тук, цялото семейство на шлосерите, цялата бригада, бореца се за званието „Бригада за комунистически труд“.

ГОРНООРИХОВЧАНИ са виждали на сцената един строен млад танцьор. Това е Йордан Стайков Христов. От седем години той участва в танцовия състав при читалището. И в танцовия състав Йордан е първ и като шлосер е пак първ. През 1963 г. той достига изпълнение на плана 150 на сто, но стремежът му за безупречна ударна работа като че още повече се разгаря в тия първи дни на 1964 година.

Този 24-годишен младеж през миналата година завърши с ус-

пех курсовете за електротехника при ДОСО. През тази година най-голямото му желание е да постъпи в техникум. Дали ще успее Йордан? Не, не може и да има съмнение! Той е член на едно голямо дружно и упорито семейство, което със здрава ръка крепи и помага на всички.

ВСЯКА СУТРИН той бърза за рейса. И Стефан Георгиев Лицов е шлосер в ДИП „Металургия“. Преди да замине войник той пак беше тук. Върва се от армията и отново се залови с любимата професия. Другарите му го посрещнаха с радост. Познаваха го трудолюбив, упорит, честен и добър. Всички от бригадата се-

га говорят с удоволствие за него. Плана си изпълнява 150 на сто, а наред с това е един от най-активните комсомолци. На Стефан и на неговия приятел Георги Гуиткалов, каквато задача се постави, всички са сигурни, че ще е изпълнена.

И двамата са решили през новата 1964 година да усвоят по една нова сръчност, нужна за производството. А Стефан има малко време, но просто не измисля как то му стига за всичко! От сутрешните припирки стъпки към рейсовата спирка до вечерните никак тежки крачки след уроците във Вечерната гимназия се заключават трудовият ден на комсомолец Стефан Лицов.

КОЕ Е БРИГАДИРЪТ. Този винаги усмихнат, добродушен човек е любимец на всички комсомолци. Ако на

някого е много тежко и му е нужен съвет, ако някой е радостен, тича при него — да говори, да сподели. Казва се Станчо Петров Богословов. До миналата година беше секретар на комсомолското дружество, а това време съвпада с раждането на хубавия сплотен колектив. Станчо събра момчетата, а те вече като едно цяло се заловиха със Сбъи Люцаров и той влезе в крак с изпълнението на производствения план. В този колектив израстват и растат рационализатори, добри майстори. Техният стремеж е да се равняват с бригадир Станчо Петров, с партийния член, който изпълнява редовно производствения си план 170 на сто.

— Прекрасен човек! — възкликват всички шлосери за него.

Прекрасни хора! Не ще е грешка, ако така се, каже за младите шлосери. Техните грижливи ръце слобияват десетки печки на ден. Бригадата е обемата в чест на 20-годишнината на социалистическата революция пред Първи май 1964 година да изпълни повече от 50 на сто удариците. Ярво доказателство за този стремеж е фактът, че още от първите дни на 1964 година средното изпълнение на производствения план е 140 на сто.

Прекрасни хора от здраво, дружно семейство — ето какво представляват младите хора от ДИП „Металургия“ — Горна Оряховица.



Повече усилия са нужни

Една от причините за неизпълнение на плана за млекодажба при основните крави стада в ДЗС — Лясковец е яловостта. Тя нанася доста злини, причинява големи загуби на стопанството, като затормозва възпроизводството на говедите стада. Но защо от 100 крави, поставени при еднакви условия на гледане и хранене, 85—95 се заплождат и отелват.

Известно е както на специалистите, така и на работниците гледачи, че лошото, непълноценно хранене, както и забавляването, са главната причина за яловостта на животните.

От данните на племенните книги в нашето стопанство се вижда ясно броят на заболелите и яловите крави. Само за последната година имаме около 20 крави в период на яловост. При нас, във фуражния баланс, за всяка година преобладават сочните храни: предимно цвеклови резанки, силаж, кореноплоди и зелена храна — люцерна, през лятото. Недостатъчно в баланса на фуражите ни се явяват концентрираните фуражи и сеното. Недостига от белтъчини ние покриваме, като допълваме в дажбите минерални, витаминни храни и добавки.

Но, оказва се, че и те не са съвсем достатъчни, за да се избегнат отделните случаи на забавляване на рахит по телатата — резултат на непълноценното хранене. През 1962 г., например, 8-9 бичета бяха сериозно пострадали и четири от тях трябваше да бъдат заклани по необходимост. А млякото, което не е получено от яловите крави само при племенната ферма на стопанството, възлиза през годината на около 28 000 литра.

Но това количество мляко от ялови и болни крави общо за цялото стопанство е много по-голямо. Да допълним, че само в централното стопанство, поради ниския маслен процент на млякото, възлиза на около 3.6 на сто, вместо по 3.8 на сто, не са признати и не са изплатени от изкуственооплодната организация към 35 000 литра мляко.

Нима тези пера не са резерв за стопанството и колективите? Нима тези доходи са излишни? Нужно и крайно наложително е борбата за по-голяма продукция и повече доходи да се подхващат по-енергично и системно както от специалистите, така и от целия колектив.

Ил. ГЕВОВ

К. БАКЪРДЖИЕВ

ЕДНО НОВО ПРЕДПРИЯТИЕ НАБИРА СИЛИ

Неотдавна в Полски Тръмбеш се създаде ново индустриално предприятие за производство на машини за животновъдството. Перспективите на този отрасъл от селското стопанство налагат да се направи всичко възможно, за да се повиши производителността на труда в него.

ДИП „Първи май“ е създадено на базата на един от цеховете на Промкомбината в Полски Тръмбеш. В него е концентрирано производството на всякакви машини за животновъдството: автопоилки, автоматично зареждащи се колички за пилеферми и фуражоподготвителни машини. Специализираното и концентрирано производство дава възможност да се подобряват някои качества на машините, които по-рано се произвеждаха в различни предприятия, без да

се изменя специално за това производствения процес. Така, например, по-рано в ДИП „Спартак“ — Бургас фуражоподготвителните се правеха с парни котли 0.6 атмосфери, а сега в ДИП „Първи май“ са с котли 0.8 атмосфери. В Полски Тръмбеш сега се изработват и вертикални цвеклопресачки, които доскоро се произвеждаха в ДИП „Струг“ — Нова Загора, въртящи се помпи за гъсти течности и други. Сега се усвояват технологиите за производство на автомат за свинеутояване и фуражни кухни и транспортьор за оборски тор, който се избира от няколко, произведени в различни страни за модел.

Олекотяването на автоматично зареждащата се количка и внедряването в производството на нов по-добър и поевтин модел автопоилки от алуминий, са задачи, които в скоро време трябва да се решат в предприятието.

По-нататъшният технически прогрес изисква целенасочена и организирана работа. Ценна помощ в това отношение ще оказва Институтът за проектиране на селскостопански машини в Русе. От значение за предприятието е и да се създадат и социалистически бригади за технически прогрес.

В. БУТАШКОВ

ПОЛЯТА ОЧАКВАТ ХИМИЯТА

Известно е, че увеличаването на зърнопроизводството и на други селскостопански продукти в СССР ще се развива в бъдеще главно за сметка на повишаване на добитите от земеделските култури. По предварителни изчисления само това ще даде в най-близките години повече зърно — приблизително пет милиарда пуда.

Какъв е главният резерв за увеличаване на добитите от селскостопанските култури? Това е преди всичко всеотрапната химизация на колхозното и совхозното производство. Предполата се рязко да се увеличи производството на минерални торове, хербициди, препарати и други продукти на химическата промишленост за селското стопанство.

По-рано, когато страната нямаше възможност да осигури на селото минерални торове, трябваше да се увеличава производството на продукти от селското стопанство и особено на зърно за сметка на разширяването на посевните площи. През последните години положението коренно се промени. Значително се разви и укрепила химическата промишленост, освен това се

появи възможност рязко да се увеличи капиталовложенията за по-нататъшното развитие на химията. Те ще достигнат приблизително 3-4 милиарда рубли. Къде ще бъдат насочени тези средства? Преди всичко за строителство на нови химически предприятия и за преустройство на старите. Ето как например, ще нараства производството на минерални торове. През 1963 година бе набелязано да се произведат 20 милиона тона минерални торове, през 1964 година — 24, а през 1965 година — 35 милиона. През 1963 година влязоха в строй нови мощности за 8 милиона тона, а през 1964 година ще влязат още за 9 милиона. Най-близката перспектива е към 1970 година да се произведат 80 милиона тона минерални торове годишно.

От научните изследвания и от практическата работа на много колхозни и совхозни е доказано, че умелото приложение на минералните торове дава значително по-високи добиви. Например, сто килограм амониева селитра повишава добива от пшеница с 400-500 килограм, неомогатен памук — с 20 процента, захарно цвекло — 2500-3000, картофи — с 1800-2000 килограма на хектар. Ако сто килограма суперфосфат се разпръскат по нивите, ще даде 300-400 килограма зърно повече от хектар. А нали всеки хектар посев е целесъобразно да се напори не със сто, а с няколко стотици килограма минерални торове? Следователно, увеличаването на добива на хектар посев ще бъде значително по-голямо.

В Северен Кавказ при наторяване на посева, с 500 килограма минерални торове на хектар може да се получи допълнително 1500-1700 килограма пшеница, в централно-черноземните области — по 1000 килограма, а в много райони на Украйна — по 1200 килограма. Трябва да се каже, че стойността на допълнително получената продукция няколко пъти превъзхожда разходите на стопанствата за покупка и наторяване на почвата с минерални торове.

Очакваното увеличаване на добивите през 1965 година само от употребата на запланираното количество минерални торове, според изчисленията на учениците, трябва да надхвърли повече от един и половина милиарда зърно. Двадесет милиона тона за

УСПЕХИТЕ РАЖДАТ НОВИ МЕЧТИ

МЪГЛАТА, като лътна димна завеса упорито се притиска към земята. Едва се различават от двете страни на шосето тъмните петна на разораната земя — крпки върху тънката снежна покривка. Хълмовете, наметнати небрежно с бяла одежда, са се навдесили над селото. Годишните са го закрили от студ и вятър. Сега го закриват от очите ми.

Ускорявам крачки и бързам, бързам...

Свилю се от студ! Зимата е извила своята власт.

Очаква ме работна изненада. Срецам моя някогашен съученик Вълчанов, сега главноначалник на селата в с. Роси. С него се знам още от ученици. Първите ми думи са за това къде мога да видя бай Ангел.

— Бригадир Ангел Христов?

— Пита ме Вълчанов.

— Да, именно той ми трябва.

— Да тръгваме тогава. Поят ми е натам.

Намерихме бай Ангел в неговата стая. Тясно и душно е в малката стая от топличната на печката, от дима на цигарите. Дали затова бай Ангел ми изглежда по-едър? А лицето му е все същото, такова каквото го познавам преди. Само бръчките около очите са се вдъбали по-силно. Та нали всяка от тях крие трудност, която е преживял, за да се родят хубавите дела? Идеята се роди. Работата в стопанството е винаги много. Но, колкото и да е зает, бай Ангел намира време да слезе редовно пресата. Много го привличат съобщенията за успехи в кооперативните стопанства. И ето един ден той прочете за хора като нашите, за земя като нашата, а успехите им хубави, големи.

Въпроси като членен кошър се роят в главата ми. Мисля, един път поразяла съзнанието, не го напуска. Тя човърка, сложди. Трябва да сподели с някого. Такъв човек има. Това е младият агроном Васил

Чанев. Двамата обмислят, спорят. Защо наистина да не опитат? Земя имат. Сили ще се намерят.

Добре обмислените идеи винаги се посрещат от хората с интерес. Решението е утвърдено от бригадния актив. Работата започна. Подходящо място се намери до новите лозя. Направи се наторяване с угел оборски тор и по 30 кг суперфосфат на декар. Изора се дълбоко 30—32 сантиметра. Преди да се засеят царевичната блокът е култивиран двукратно на дълбочина 10—12 см, а засеянето е извършено с редовно гнездова сеялка на разстояние 70 см ред от ред. Дотук работата не спира. Идвай понапрегнати дни. Първото окопаване е направено с ротационна мотика. Във фазата на третия лист става култивиране с подхранване. И никит се четири пъти окопаване, прореждане, поливане и т. н.

— Без помощта на младия, амбициозен агроном, трудно бихме се справили, — пояснява бай Ангел.

А самоотверженият труд на кооператорите? Дружна, сплотена е 90-членната бригада. Цифрите говорят най-добре. 86 кооператори са изплатили м-

нимум слънчеви дни, а Стефана Кръстева, Христо Демисев, Стоян Журалев, Гана Тошева, Вена Колева и още много други имат по 260. Ще се роди ли успехът? Лятото се търкаля бързо и неусетно. Времето за прибиране на плодовете на труда настъпи. Никит се колят една след друга, а кантарът отмерва килограмите.

Вълненията и съмненията са забравени. За тях никой не говори. Помни се само радостта, която завладява всички, когато и последната кола, наторена с царевича, отмина. Резултатът е налице: по 1025 кг от декар белии кочаи или по 707 кг царевича от декар. Умът, трудът, науката дадоха своето. Първото опиянение от радостта е отминало. Отдава на е настъпило и успокоението. Не се посрамиха. Но не мислете, че бай Ангел е спокоен...

ХУБАВИ СА ЗИМНИТЕ ВЕЩЕРИ на село! Те започват отрано. Хубави са не само за това, че може да се постои край печките на топло или пред другари на чашка с искрящо вино. Има и друга хубост. Когато тишината, бяла и спокойна, приспи селото, приятно е човек да пометне да надзърне в бъдещето. И мечтите изблихват по-орезовени, по-смели. Затова през този годин на бай Ангел ще увеличи площта на царевичата за високи добиви. Ще се опитва да добива си колектив, за да завоева по-големи успехи.

Мария НАИДЕНОВА

За икономии, за високо качество

Колективът на ДИП „Рекорд“ на гара Горна Оряховица има богат опит в борбата за постигане на повече икономии и първокачествена продукция. От първия работен ден на новата година поведе решителна борба за продължаване на старата традиция. Пресукаваният цех, който през първата десетдневна на януари м. г. допусна пре-

разход 6—7 кг. сега отчете над 4 кг спестени материали. Икономисани са около 15 кг капела, 3 кг конци от предачниците и др. При план 94.24 на сто от продукцията да бъде първокачествена, бе постигнато 95.36 на сто. Венета Ковачева и Марула Василева при план 160 гр постигат до 120—110 гр отпадъци. А. Кръстев

ЗАСТРАХОВКА „ЖИВОТ“

През изминалия месец в с. Стражица се проведе масова акция за сключване на застраховки „Живот“. За целта бяха изнесени по радиоредбата няколко беседи, в които се разясни ролята и значението на застрахователното дело. Наред с това бяха проведени събрания по предприятия, ферми и учреждения, с представители от Държавния застрахователен институт.

Благодарение на помощта на Общинския партийен комитет и ръководствата на предприятията, бяха сключени 220 нови за-

страховки. Засага в селото има общо 640 действащи застраховки „Живот“, а това ще рече, че 54 на сто от подлещаните на застраховане граждани в селото ни имат застраховки. Най-добри успехи постигнаха колективите на д-р Христо Попов, Иванка Стоянова, Илия Нойков и други.

Застрахователното дело е дело на Партията и Правителството. То съчетава личната и обществената полза.

Ганка Хубанова

от Обществената редакция на в. „Борба“ в с. Стражица

ПРЕПОРЪКИ ЗА ДАП Г. ОРЯХОВИЦА

Отскоро автобусите, които идват от гара Горна Оряховица, се отклоняват по новия асфалтиран път към клон на ДАП, и край еришищата отиват в града. Движат се по улицата, идваща от Захарните заводи, минават без да спират край пътническата агенция на ДАП и стигат до главния площад на града, където е крайната спирка.

Тук слизат всички пътници. Голяма част от тях веднага тичешком се отправят към пътническата агенция, която малко преди това са заминали с рейсовата кола и която е само на около 200—300 метра от площада. Хората бързат, защото искат да пътуват с рейсовите коли, които отиват в най-различни посоки.

Между тези бързачи хора се виждат майки, които носят или водят за ръка деца, виждат се възрастни хора едва крепейки се, хора с багаж и пр. Всички те бързат и в бързината си срещат и се блъскат с други и затрудняват движението по тротоарите и платното. Това е сутрин, след обед и нощен, при влизането на влаковете от четирите посоки на гара Горна Оряховица.

Това би могло да се избегне, ако се установи редовна спирка пред пътническата агенция. На нея да слизат пътниците, идещи от гарата и то, ако не през цялото време на деня, поне след пристигането на влаковете.

Подобна картина наблюдаваме и във В. Търново, където колите, които идват от гарата, след като спрат на „Рибарска спирка“ минават край пътническата агенция, без да спрат, и спират на Поликлиниката. И тук се повтаря същото както в Горна Оряховица.

Препоръчваме на ръководството на ДАП — клон Г. Оряховица да обсъди този въпрос и да направи, макар и едно малко, улеснение на пътуващите граждани.

П. БАМБУКОВ

от Обществената редакция на в. „Борба“ гр. Елена

Сърдечна вечер на трудовата слава

В БОНБОНЕНАТА ФАБРИКА на Държавни захарни заводи — Г. Оряховица за това тържество се приказваше от доста дълго време. И колкото приближаваше денят, толкова интересът ставаше по-голям. От всички най-силно се възбуждаше председателката на профкомитета Върбина Йовчева. За пръв път се организираше такава проява. Ами ако не протече както трябва?

Ето го очакваният миг. Приятно отопленото помещение на неговия стол е препълнено с работници и работници. Завесата се вдига и конференцията Армичева и Тинчева обявяват, че програмата ще протече под формата на говорещ вестник. Те дават думата на Йовчева да прочете уводната статия. В статията това е един списък от имена. Но те говорят повече от доклади. Любова към предприятието, усърдие и упорство в работата и общ към колективна се крие зад имената на всички споменати, някои от които в момента работеха на смяна.

Сърдечни ръкопляскания екаха, когато поименно бяха извикани Н. Додурова, изпълнила нормата си 164 на сто, И. Малешкова — 156 на сто, И. Тотева — 152 на сто, Р. Попова, Г. Силанова, Ив. Гарбалова, Е. Маханова, М. Николова, И. Киров, Р. Стойчева, В. Петкова и много други. Те с гордост и светнали лица поемаха предметните награди. С парични суми бяха наградени

и бригадите за комунистически труд „Соня“, „Д. Дюлгеров“, „Л. Димитрова“, изпълнили най-високите условия за участие във вечерта на трудовата слава.

Програмата продължи с интересни номера. В жива снимка бяха показани производствените процеси от бригадата „Г. Палаузова“, чиято работа е оценена на най-високо. Орденосноската Павлина Дервишева от този колектив разказа с чувство за своя дългогодишен трудов път във фабриката.

Самодейците от цеха също възнаградиха най-добрите в труда със своето изкуство. Първенецът Цв. Станкова с патос декламира стихотворението „За водът“ от П. Пенев. Щедро бяха аплодирани за хубавите работни песни Д. Василева, П. Николова и други. Особено настроение създадоха хумористичните Анастасия Ангелова, С. Тончева, а К. Кънчев и М. Садов накарчаха всички да се посмеят от сърце. Те умело осмяха пороците, които пречат в производството и грозят човека.

До късно се извиха хора и танци. Интересната томола междувременно още повече разобрази веселието на тези, които бяха поканени на това тържество като хора на трудовата слава.

Г. ГРЪНЧАРОВ

от Обществената редакция на в. „Борба“ в Г. Оряховица

за защита на растенията, осигурява среден прираст на добива от 10 до 100 рубли.

Сериозно внимание ще бъде отделено за увеличаване на производството на химическата продукция, която се използва в животновъдството. Към нея се отнасят карбамидът, витамините, антибиотиките и други. Използването на тези химикали, като прибавка към храната на едрия рогат добитък, на свинете, на птиците, усъвърнява развитието на животните и птиците, повишава тяхната продуктивност, намалява себестойността на животинската продукция. Карбамидът освен това допълва липсата на белтък в храната на едрия рогат добитък и на овцете. По-широко приложение в селското стопанство получават изделията от полимерни и пластмаси, например, полиетиленови платна, които във все по-голямо количество се използват при отглеждане на зеленчуци в парниците.

Такива са основните насоки използването на капитални инвестиции през най-близки години.

И. КАРЛЮК

Агенция „Новост“

вк. „БОРБА“

Стр. 2, бр. 6, 13, 1, 1964 г.

ЗДРАВО СВЪРЗАН С ПАРТИЯТА И НАРОДА

(По случай 60 години от рождението на Георги Караславов)

Навършиха се 60 години от рождението на писателя Георги Караславов. Цялото му творчество, неговият жизнен път са здраво свързани с борбите на Партията, на народа против монархо-фашизма. Положителният герой-комунистът е център на по-голямата част от неговите творби и това е напълно оправдано. Писателят живее и твори в една епоха, когато Партията, народът се борят за смъкването на монархо-фашизма. И той не измени на себе си.

Читателят познава Караславов по неговите разкази, романи, повести. Творбите му "Татун", "Снаха", "Обикновени хора" ще останат в съкровищницата на нашата литература.

Творчеството на Караславов има определено място в нашата литература. То е свидетел за това, как се ражда в нашата проза социалистическият реализъм, свидетел за трудностите в борбата за социалистическо-реалистическия метод, за победата на партийността в нашата литература. Живата действителност — това е стихията в творчеството му. Писателят слезе при всекидневното не да принизи живота, а да извиси това ежедневие до героичния патос на борбата, да слее героика и действителност.

По случай неговата 60-годишнина Президиумът на Народното събрание удостои писателя със званието "Герой на социалистическия труд".

Трудещите се от нашия окръг пожелават на другаря Георги Караславов все така всеотдайно чрез своето творчество да служи на Партията, на народа.

Рядко живописният пейзаж на В. Търново не липсва от художествените изложби. Понякога дори той запълва всички стени на изложбените зали.

"Легенда за Търново" — така Торос Хорисян е нареждал своята фотозагадка, открита в изложбната галерия на булевард "Руски" в Столицата. Поетичното име на изложбата хармонизира с нейното съдържание. Хорисян е успял не само да даде вид, но и да фиксира за зрителя със средствата на фо-

„ЛЕГЕНДА ЗА ТЪРНОВО“

тоизкуството онези кътове от нашия град, които привличат хиляди любители на красотата и романтиката. С усет на художник и с професионално майсторство той показва на посетителите такива детайли от разнообразния Търновски пейзаж, които приковават погледа с архитектурните си особености. Хорисян действително е възприел, гледано от най-различни зрителни аспекти, онова, което е не-

повторимо, което може да се види само във В. Търново. Наред с пейзажите, в изложбата са показани и картини от ежедневието на града. От изложбата лъха любовта на Торос Хорисян към красотата на Търновския пейзаж. Такова чувство предизвиква изложбата и у посетителите.

Към изложбата "Легенда за Търново" се проявява жив интерес в Столицата. Всеки, който е виждал над-

скалия пейзаж на града или който е слушал за неповторимостта на Търновските къщи, желае да ги види още веднъж. В четвъртата на посетители изразяват своето доволство от изкуството на Торос Хорисян, който им е дал възможността да се насладят, макар и от разстояние, от неговият красота на града-легенда.

Х.

Пред Втория републикански фестивал

ПРОЛЕТА на 1963 година. Профсъюзният дом на културата "Г. Димитров" — София, не може да побере любители на естрадното изкуство. Редът се съставите на В. Търново, Ямбол, Пловдив, Казанлък. И накрая никому неизвестния спектакъл "Стражишко надяване"!

Едва започнали своята програма и салонът еква от смърч и ръкопляскащи. Дебютът на стражишките самодейци излезе успешно! На следващата вечер концерт в едно квартално читалище в София. ... Покана за гостуване във Врачански и Михайловградски окръзи. ... "Варненско лято"...



ПРЕЗ 1959 ГОДИНА една двойка прекрачи прага на училището и учудено се огле да встрани. Около нея шумяха възбудени млади хора, размахали зрелостните свидетелства. Сега нахтеше Пенка Стефанова много не се двоими — предпостави да остане в родното си село. За скромната и трудолюбива двойка намериха работа — назначиха я за отчетник на една полевъдна бригада към ТКЗС — Стражица. Началото — трудно! ... Толкова хора идваха при нея, искаха, настояваха, молеха. ... Трябваше на всички да помогне, да не се допусне грешка в начислението на трудоините. ... Понякога оставаше да помогне на каснера при изплащането на аванса. ...

След свършването на работното време тя поглежда часовника и тичешком се отправя към читалищната сграда. Тази вечер има репетиция на битовата група и тя не бива да забравя. ... Четири години пее тя и нито един път не е отсъствувала безпричинно. ...

Обичам народните песни и най-голямото ми удоволствие е да пея. ... удоволствие и отморна — споделя тя. — Пеех още в училище във вокалната група.

ЕДНА ДЕВОЙКА забързана пресича площада на с. Стражица. Нейната фигура постепенно се издига в мекната на снега. Спира под уличната лампа и поглежда малкия часовник. ... Трябва да побърза! Малкото свободно време тя ще отдели за своите родители. Бай Недялко Стефанов сигурно сега се е завърнал от града и ще трябва да го посрещне, а може и брат й да е тук? Чак тогава Пенка ще почива. ... Нейната почивка е на репетицията, при приятелките, в уютния салон на новото читалище. ...

Ив. УЗУНОВ

Културна хроника

КОЛЕКТИВЪТ на Държавния народен театър във Велико Търново усилено подготвя четвъртата си за сезона постановка "Я, колко макове!" от младия драматург Никола Русев.

ЛИТЕРАТУРНИЯТ КАБИНЕТ при образователно-методически център в с. Сухиндол зарадва кооператорите с новата си постановка "Двубой" от Иван Вазов.

ПРЕДИ няколко дни театралният колектив в с. Сухиндол зарадва кооператорите с новата си постановка "Двубой" от Иван Вазов.

ТЪРЖЕСТВЕНО чествуваха 115 години от рождението на великия поет-революционер Христо Ботев младежите от с. Вързулица.

СРЕДНОШКОЛЦИТЕ в с. Владислав изненадаха своите близки и съседни с писмата, които те изнесоха през зимната си ваканция.

УСИЛЕНО СЕ ПОДГОТВЯТ за Втория републикански фестивал колективите в Самоводене. Неотдавна театралният колектив изнесе пиесата "Буйният вятър" от Енчо Енчев.

САМОДЕЙНИЯТ театрален колектив в с. Михалци представи на 7 януари "Свекърва" от Антон Страшимиров. Особено се хареса играта на: Гина Борисова, Гинка Димитрова и други. С тази пиеса колективът ще посети селата Росица, Бяла река, Мусина и други. (По дописки на: Ив. Т. Колес, Зл. Пашаланова, Йор. Дечев и др.)



Сцена от пиесата "Обикновен процес" НА СНИМКАТА: Артистите Елена Стефанова, Милен Колев и Любен Кириев.

АВТОРКАТА ЗА ПОСТАНОВКАТА

От известно време Държавният народен театър — Велико Търново с успех играе "Обикновен процес" от Мария Симова.

Мария Симова е родена в Карлово. Произхожда от прогресивно семейство. Като ученичка в гимназията е участвувала активно в мероприятията на РМС. След завършване на гимназия през 1941 година постъпва като актриса в Пловдивския народен театър. Сега играе в Театъра на възрастените сили — София.

Първата нейна пиеса е "Сватба", написана през 1947 година. Тя получи първа награда в конкурс за драматични произведения. Следващите ѝ пиеси са: "Хора без родина", "Семейство" (играна и във В. Търновския театър) и "Зимна балада".

Представител на редакцията замоли другарката Симова да отговори на няколко въпроса.



попадне в нездрава среда, той би се поддал на нейното влияние. В техните очи, Николай е склонен към такива прояви. Но, когато Николай се изправя лице с лице, срещу изменниците на Родината, той забравя всички оговорки и като зрял защитаваша нашата правда. Това е огневата линия, пред която се изправя Николай. Ще падне ли прозорицата на западната пропаганда, или ще издържи? Разбира се, че ще издържи. Той е израсъл и възпитан в нашата действителност.

В същност, това е един истински случай. Войникът преди да отиде в съда е бил поставен на строгото изпитание от страна на представителите на Родината. Те са го уверявали, че правосъдието ще му даде двадесет години, разкопавали са му ятарата. И, когато следят му прочете оправдателна присъда, той заплака като дете.

С голяма любов и уважение се отнесе към тази тема, защото това е темата на доверието, на истината.

Какво е впечатлението ми от спектакъла на Великотърновския театър? Аз не познавах добре колектив. Сега мога да призная, че изведен страх съществуваше у мен. Мнозина ме упрековаха, че съм сержант като съм дала пиесата в провинцията. Сега вече не съжалявам. Великотърновският спектакъл е извънредно близък до моите възприятия за постановката. Най-важното което носи това спектакъл, е суровата мъжествена атмосфера на войнските взаимоотношения. Пиесата е много ясно разчетена от режисора и талантливо интерпретирана от актьорите.

Освен това, пиесата поставя остро проблема за възпитанието на младежта, за това, че съдбата на всеки младеж трябва да бъде обща, за любовта към Родината. ... за тая любов, която не се изгубва с гръмки фрази, а с дела. Мнозина биха казали, а и в пиесата казват, че ако Николай

Какво да четем

В началото на 1963 година на страниците на в. "Литературен фронт" един след друг се появяват интересните очерци на нашата известна поетеса Лилия Стефанова посветени на срещите й със светските писатели К. Симон, Б. Полев, Ал. Сурков, М. Светлов, Ев. Винокуров и др. Сега тези очерци се представят на приятелите на светската литература в отделна книга — "Срещи".

Наред с редицата положителни страни книгата обхваща внимание преди всичко литературните профили, които поетесата е създавала. Тя е съумяла да надникне в творческия свят на светските писатели, да разкрие техните мечти и планове, тяхното отношение по редица проблеми на изкуството. В това отношение авторката е била значително подпомогната от своите предидущи впечатления. Накто е известно с някои от тези писатели тя не само се познава, но с тях я свързва дълбока творческа дружба.

Авторката привлича богат материал от творческата биография на писателите, с които се е срещала и разговаряла. С цел да подчертае своеобразието на всеки един от тях тя ни запознава с типични страни от живота и творчеството им. Лилия Стефанова много живо, дори до осезаемост, е пресъздавала някои черти от външния образ на писателите.

С особен интерес читателят следи

СРЕЩИТЕ НА ПОЕТЕСАТА

ди изказванията на К. Симон, М. Светлов, Ев. Винокуров и останалите светски писатели за любимите им книги и поети, за младата литературна смяна, за бъдещето на класическия и на свободния стих и др. Тези мнения, често пъти страстно отстоявани, говорят за творческото многообразие на светската литература.

Насякде, обаче, се подчертава признателността на светските творци към Партията на Ленин, към XX и XXII конгреси на КПСС, които създадоха условия за истинска творческа атмосфера. С истинска радост писателите говорят за изразстването на талантливата литературна смяна в лицето на Р. Рондестевски, Ев. Етушенко, Б. Ахмадулина, В. Аксенов и др.

Очерците на нашата поетеса имат не само голяма познавателна стойност, но и емоционална. Те са написани от поет с тънък усет към хубавото, към красивото, към възвишеното в личността и творчеството на светските творци. Затова те не само ни обогатяват представата за съвременната светска литература, но и възпитават у нас естетическия вкус. "Молята задача" — пише Л. Стефанова — ще бъде изпълнена, ако тази топлина и тази светлина на техните мисли и на тяхната поезия

достигнат до нашия читател. Действително поетесата е постигнала това!

Естествено за това спомага и оня творчески подем и дух на увереност в творческия възможности, на светския човек след XXII конгрес на КПСС, които авторката така пълно и живо е предала. Читателят чувствава топлината и взаимното доверие, откровеността, с която се водят разговорите.

Книгата не е лишена и от някои слабости. Правилно впечатление, че не всички очерци са еднакво ценни. Някои от тях, са по-бедни откъм съдържание и по-слабо написани.

Авторката би могла да избегне и еднообразието при задаването на въпросите. Особено въпросът за българо-съветските литературни отношения е много изкуствено приканен.

По-важното, обаче, е, че книгата на нашата поетеса ни пренася сред творците на светската литература. Заедно с поетесата ние присъствуваме на нейните "срещи", участвуваме в разговорите, възхищаваме се от споровите, възхищаваме се от големите постижения на светската литература, от нейното богатство и творческо разнообразие.

Ангел АНЧЕВ

КОНКУРСИ ЗА ИНСТРУМЕНТАЛИСТИ

Комитетът по културата и изкуството и Българската концертна дирекция ще проведат в рамките на Втория републикански фестивал в София от 3 до 12 юли 1964 г., Трето общобългарско състезание за деца и юноши — инструменталисти от 12 навършили до 18 навършени години.

От 1 до 15 октомври ще се провежда в София Четвъртото общобългарско състезание за инструменталисти от 16 навършили до 30 навършени години.

В двете състезания ще бъдат дадени следните специалности: I група — пианисти; II група — цигуларки; III група — виолончелисти и контрабасисти; IV група — флейтисти, обонети, кларинети, фаготисти; V група — тромпетисти, валдхорнисти, цугтробонисти.

Заявление за участие в двете състезания могат да се подават за първото състезание най-късно до 15 май 1964 г., а за четвъртото до 15 август 1964 година до Българска концертна дирекция, бул. Руски № 8.

Подробни сведения за състезанията могат да се получат от Българска концертна дирекция, отделните концертни бора, отделите "Култура и изкуство" при окръжните и градските народни съвети, окръжните и градските комитети на ДКМС, Българска държавна консерватория, държавните симфонични оркестри и народните ансамбли.

вк "Борба" Стр. 4, бр. 6, 13, I. 1964 год.

Леденото Агне

— РАЗКАЗ —



каш да се оправдае: — Всеки човек е влюбен в нещо, което може да не се хареса на околните.

Той отвърна раздразнен: — Твоята любов е отправена само към кошарите.

— Не ми пречи да мисля, каквото си искам.

— Мисли.

— Мляко, с което закусваш, се не гребе от чешмата.

— Хайде, мляквей!

— Защо пък да мляквей? — Всички разбраха, че си била овчарка.

— Такава съм.

— Такава бе и такава ще си останеш.

Доктор Драгомиров извърна глава, запали цигара с разтреперани пръсти, отстъпвайки на упорития си навик да не пуши преди чашата кафе. Досаждаше му — тя. В първия месец на брака проявяваше търпимост към навиките и приказките на селянчото. И недостатъците му не се виждаха там, в участъка на село. Наистина тя бе завършила гимназия в провинциално градче, бе красива и искрена, израснала като диво цвете в планината. Имаше нещо силно и просто в нейната душа, което лъчеше на много от колективите с бели халати в светлите поликлиники, но надали от ученическата скамейка се бе хвърлила в овчешката...

ДОКТОРЪТ ВЪЗДЪХНА. Не греша само този, който не се жени. Женитбата е смъртен сноп, при който почти всички си чувват враговете.

Защо му трябваше жена? Но кой пък бе предположил, че след изкарване на стажа ще скочи направо в Столицата? Нали там на село бе сиво и скучно без жена. Но, всъщност, не е ли глупаво да влечи брачния хомот цял живот и да се превърне във възпитател на тази планинарка?

Доктор Драгомиров смукна замислен от цигарата си, задържа поглед върху небесната копринена лента на комбинезона, която се връзваше в силното й рамо. Огледа застиналото и луничаво още детско лице и промълви:

— Да се разберем. Когато сме сред мои колеги и колежки, забравявам ти да говорим.

Тя сякаш се пробуди; запита стреснато:

— Какво съм направила аз?

— Правилно така, че някои да се подсмиват зад гърба ми.

— Кои ти се подсмиват?

— Всички, които те слушат.

— Нека се подсмиват.

— Какво?

— На мен също не ми харесва, когато твоите колежки те вървят само за чорапи.

— Млъкни!

— Няма да мляквей!

— Не е нужно да показваш пред всички, че си само една селянка. Хората разбират.

Върху лицето ѝ падна смях.

И потъпа в бялата тъкан на възглавницата, притисната от гъстата червеникава коса, до заприлича на огръчен роза, огръдана от глещи пламъци.

Извърна към него глава и

блясна с бистрия емайл на очите си:

— А ти защо ме доведе тук?

— Охо!

Докторът помълча, замисли със светлите си лениви очи, поизправи се на лакти — слепочията му силно затупаха — и запита с приглушен глас, като разтягаше думите си:

— Не си ли благодарна ти? Не си ли благодарна, че те извадих от калта на село?

— Да съм ти благодарна ли?

— Да съм ти провинна глухо? — Затова, че ме държиш винаги зад гърба си? И дори ме представяш за своя пациентка. Аз не обичам да ме излъкват и после да се срамуват от мен.

— Простачка.

— Простак си ти.

Леглото изскри. Ръката му описа дъга. Висещата нощна лампа звънна, докосна се на пламък. Разнесе се глук плясък.

ОТВЪН долу тяхе вой на ледения вятър.

Марина изстина. Луничавата ѝ буза пребеля и пламна. Кръвта избяга от лицето ѝ, нежният вирнат нос сякаш бе излят от въздух. Няколко мига стои зашеметена.

Надигна се от леглото. Пристъпи боса към прозореца. Гърдите ѝ започнаха да подвигат бледата коприна на пижамата ѝ в бързо дишане. Дъхът ѝ любуна завесата.

И погледна навън. Първият зимен ден.

Зарей погледа си далеч, погали с разплакани очи синкавата резба на планината, нагоре, откъдето заснежени хребети, където се гущеше нейното село, сега затрупано от първия сняг, и захълца.

Доктор Драгомиров смукваше нервно от цигарата си, гореше върховете на нежните си бодисани от риванол пръсти...

Стресна го рязко скърцане, долу бърз тропот от мени стъпки.

Вдигна глава. Приклекнала до отворения гардероб, Марина отделише дрехи, бързо и припряно ги слагаше в полата си.

Понякога се, убоден от неприяно досещане.

— Какво правиш?

— Не виждам глава.

— Чувай ли какво те питам?

Марина...

— Изхълца и отвърна задаването от плач:

— Искам да нямам повече грижи за докторското си име.

— Какво?

— Ще си замина при овцете и при агнетата. Защо да се срамувам от някаква си селска простачка? Простачката ти бе нужна там, на село.

Доктор Драгомиров скочи от леглото, пристъпи към нея, улови раменете ѝ, поиска да ѝ каже нещо нежно, успокоително, както в първите дни на брака, ала почувствува спазма в гърлото си и преглътна.

— Не се вдетелвай, Марина!

— Остави ме! — и тя се отскубна от ръцете му.

— Марина...

Тя го погледна кротко, пребледняла и отвърна глухо:

— Аз не искам да бъда вечно в краката ти за това, че ти си доктор.

И след минута, сякаш подготвена, тя изхвърча из стаята.

Докторът изпусна цигарата си. И, облечен в пижорката си копринена пижама, в този миг приличаше на изморен цирков клоун, който е сбъркал номерата си.

Погледна часовника си, но не отгатна времето. Посетя за цигара и затроши кибритените клечки между пръстите си.

Нейните стъпки замираха в коридора.

Външната врата се трясна.

Той пристъпи към прозореца.

Марина... Ето я на улицата, тя стиска в бялата си ръкавица куфара и тича. Марина...

Високата ѝ фигура се размеси с редните минуващи, мигдва... изчезна на пресечната.

Доктор Драгомиров притисна сърцето си, ала не усети пулса си. Върз се в заскрежените стъкла. И наистина... Под небесния корниз, зимата бе изрисувала същински агне, малко ледено агне, с подгнати предни крачка, което бе завърляло муцуна във виемето на майка си, и зад него блестеше къс заскрежен гора.

Струваше му се, че попаднал в зимник. В стаята нямаше предмети, а сенки.

Отвън долу тяхе вой на ледения вятър. Първият зимен ден...

Той излезе на заснежених булевард и забърза към гарата.

Плъзгаше се, блъскаше минувачите.

Ала сутрешният влак се измъкваше от перона с побелал от снега гръб, като изстрелваше в ниско небе тежки кълбета дим.

Иордан ВАСИЛЕВ

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА: Вестник "Борба" — В Търново ул. "Б. Левски" № 11. ТЕЛЕФОНИ: Гл. редактор 24-58; Зам. гл. редактор 25-26; отдели "Партиен живот и пропаганда" и "Износ печат и дописки" — 25-27; отдели "Селскостопански" и "Култура и бит, ху мор и сатира" — 31-41; отдели "Икономически" — 31-25; Счетоводство — 32-59; канцелария и фотостружници 24-59; коректори и лежурен редактор 24-89